

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Β'. - ΤΕΥΧΟΣ ΙΒ'.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1880

Οὐκ ἔστι περὶ δέου ἂν θεοτίμου ἀνθρώπου
βουλευσάτω ἢ περὶ παιδείας καὶ αὐτοῦ καὶ
τῶν αὐτοῦ οἰκείων. (Πλάτ. Θεάντ.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1880

ρίπτου, ἀλλὰ καὶ διὰ σχημάτων ἐν τῷ κειμένῳ παρεντεταγμένων, ἔχοντας τοῦ συγγραφέως ὑπ' ὄψιν, ὅτι οἱ ἀναγνώσται αὐτοῦ εἰσὶν ἄμοιροι ἐτέρων βοηθητικῶν γνώσεων.

Γέρως τῷ νικήσαντι ἔσαι τὸ ποσὸν 1500 φράγκων, ἐξ ὧν γενήσονται καὶ αἱ τῆς τυπώσεως δαπάναι.

Αἱ ὑποβληθησόμεναι εἰς διαγωνισμὸν συγγραφαί, ἐπιγεγραμμέναι διὰ ρητοῦ τινος καὶ γεγραμμέναι εὐαναγνώστως, παραδοθήσονται εἰς τὴν Πρυτανείαν, τὸ βραδύτερον τὴν 15 Μαρτίου 1884. Ὁ κριθησόμενος νικητὴς θέλει ἀνακηρυχθῆ τῇ 4ῃ Μαΐου 1884.

Σ Υ Λ Λ Ο Γ Η

ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΛΕΥΚΑΔΩΝ ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ¹

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ Ν. ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΥ

Σχολάρχου.

ΤΜΗΜΑ Β΄.

Ἑορταστικά.

16.

Ὁ Μάϊς.

Τώρα 'ν ὁ Μάϊς κ' ἡ ἰάνοιξι, τώρα 'ν τὸ καλοκαῖρι,
τώρα κῆ ὁ ξένος βούλεται 'ς τὸν τόπο του νὰ 'πάη·
νύχτα σελόνει τᾶλογο, νύχτα τὸ καλλιγόνει,
τοῦ βάννει πέταλα χρυσᾶ, καὶ τὰ καρφιὰ 'σημένα,
καὶ τὰ καλλιγοσφύρια του χρυσομαλαματένια.

'Ἐκίνησε τάφεντ' ὁ ἰουὸς νὰ 'πᾶ ν' ἀρρεβονιάση,
'παίρνει τρακόσους ἄρχονταίς, κ' ἐξῆντα δυὸ κυράδαις,
κ' ἐπῆγε κῆ ἀρρεβόνιασε 'ς τοῦ Μάϊ τὸ περιβόλι·
ἐκεῖ δεντρὸ δὲν ἦτανε νὰ δέσουν τᾶλογά τους,
κ' ἔμπηξαν τὰ κοντάρια τους, κ' ἐδέσαν τᾶλογά τους.

¹Ἰδὲ συνέχειαν εἰς σελ. 454 I' τεύχους.

ἐκεῖ ἵσκιος δὲν ἦτανε ἵά νά καθίς' ἡ κόρη,
 κῆ ἀπλώσαν τὰ μαντίλια τους, κ' ἐκάθισεν ἡ κόρη.
 —Κυρά χρυσῆ, κυρ' ἀργυρῆ, κυρά μαλαμματένια,
 'ποῦ σέ χτενίζ' ὁ ἔρωτας μὲ τὰ χρυσᾶ τὰ χτένια.—
 Πολλά 'παμε τῆς κορασιᾶς, νά 'ποῦμε καὶ τ'ἀφέντη

—'Ακουσ' ἀφέντη μ' ἄκουσε τί σοῦ μηνᾶ ἵῆ κόρη
 νά 'πᾶς νά πάρης τὸ φιλι πρὶν βρέξῃ, πρὶν χιονίση,
 πρὶν καταιθιάς' ὁ Δούναβις, καὶ σύρουν τὰ ποτάμια.

—

17.

Ὁ Λάζαρος.

Καλὴ 'μέρα σας, καλὸ πουρνό σας,
 καλῶς σᾶς ἤψαμε 'ς τ' ἀρχοντικό σας,
 ἂν ὀρίζετε νά σᾶς εἰποῦμε
 τὸν "Αἰ-Λάζαρο, 'ποῦ προσκυνοῦμε.
 ἤρτ' ὁ Λάζαρος, ἤρταν τὰ βάβια,
 ἤρτ' ἡ ἵπορτή, 'ποῦναι μεγάλη κῆ ἄγια.

Σᾶς παρακαλοῦμε νά μὴ Ν κοιμηθῆτε,
 κῆ ἀνεὶ κοιμώσαστε νά σηκωθῆτε,
 'ποῦ ἐκατέβη ὁ Χριστὸς 'ς τὴ Βηθανία,
 κ' ἤρε τὴ Μάρθα, καὶ τὴ Μαρία.

—Μάρθα, Μάρθα, ποῦ εἶν' ὁ ἀδερφός σου,
 ποῦ εἶν' ὁ φίλος μου, κῆ ἀγαπητός σου.—

—'Αφέντ' ὁ Λάζαρος εἶναι χωμένος,
 καὶ μὲ τοὺς νεκροὺς ἀνταμωμένος.—

—'Ας 'πάμε ΤΕ νά Ν τὸν Ε εἰδοῦμε,

καὶ εἰς τὸν τάφον του νά συλλυπηθοῦμε.—

Τότε Σ ἔτραξαν μικροί, μεγάλοι,
 ὄλ' οἱ ἵέλληνας, Ἑβραῖοι, κῆ ἄλλοι.
 ὡς καὶ τὰ νήπια, παιδιὰ Ἑβραίων,
 ἵά τὴν μπομπὴ τῶν Ἰουδαίων.

ἄλλοι ἔκοβαν κλάδους καὶ βάζα,
 ἄλλοι ἔλεγαν τὰ λόγια τ' ἅγια.
 — Ἐβγα, Δάζαρε, νὰ σ' ἐρωτήσω,
 κὴ ἀπὸ τὸν τάφον σου νὰ σ' ἀναστήσω.—
 Καί, ὦ τοῦ θαύματος! ἔς τὰ πόδια ἑστάθη,
 κὴ ἀπὸ τὸ φόβο του ὁ νοῦς τ' ἐπάρθη.

— Ἀφέντη, δόσε μου λίγο νεράκι,
 ἵατ' εἶν' ὁ στόμας μου πικρός, φαρμάκι.—
 — Χριστέ μου παντοδύναμε, καὶ ποιητὴ τοῦ κόσμου,
 ἕπ' ἀνάστησες τὸ Δάζαρο, κ' ἐμὲ τὸν ἀδερφό μου.

Τὸ πρῶτο θάμμα ἑπώκαμες ἦταν ἔς τὴ Γαλιλαῖα,
 ἑπώκαμες τὸ νερὸ κρασί, κὴ ὄλοι τὸ θάμμα ἑλέαν.
 Δεύτερο θάμμα ἑπώκαμες ἦταν ἔς τὴ Βηθανία,
 ἑπ' ἀνάστησες τὸ Δάζαρο, ἑπούταν μεγάλη χρεῖζα.—

Ἐδῶ ἑποῦ ἑτραγουδήσαμε πέτρα νὰ μὴ ραΐιση,
 κὴ ὁ νοικοκύρις τοῦ ἑσπιτιοῦ πολλοὺς χρόνους νὰ ζήση,
 νὰ ζήση χρόνους ἑκατό, καὶ νὰ Ν τοὺς ἀπεράση,
 κὴ ἀπὸ τοὺς ἑκατό κ' ἐκεῖ ν' ἀσπρίση, νὰ γεράση,
 ν' ἀσπρίση ἑσάν τὸ πρόβατο, καὶ σάν τὸ περιστέρι,
 αὐτὸς καὶ τὰ παιδάκια του, καὶ τὸ χρυσὸ του ἑταῖρι.

18

Ἡ "Αἰ-Γηῶργις.

Ἀφέντη "Αἰ-Γηῶργι μου θέλω νὰ σ' ἀθιβάλω,
 ἵα τὸ θεργιὸ ἑποῦ ἑσκότωσης, τὸ δράκο τὸ μεγάλο
 ἑπ' ἄν δέν τοῦ ἑπγαῖναν ἄνθρωπο τὴν πεινά του νὰ σβήση,
 δέν ἄφηνε καὶ τὸ νερὸ τὴ χώρα νὰ δροσίση.
 ἑῶρρήχνανε καὶ μπουλετιὰ κὴ ὄτινος ἑθελε πέσει,
 ἑδινε τὸ παιδάκι του τοῦ δράκοντα πισκέσι.

ἑπεσε καὶ τὸ μπουλετιὶ ἵα τὴ βασιλοπούλα,
 νὰ Ν τήνε φάη τὸ θεριό, μικρὴ κορασοπούλα.
 ἑσάν τἄκουσεν ὁ βασιλεῖᾶς πολὺ τοῦ ἑκακοφάνη,
 κ' ἑμαύρισε τὸ σπίτι του, κ' ἑπεσε ν' ἀποθάνη.

—Στολίστε τὸ παιδάκι μου, καὶ κάμετέ το νύμη,
καὶ δόστε της καὶ συντροφιά νὰ ἴ τήνε 'πάη 'ς τὴ βρύσι.
στολίστε τὸ παιδάκι μου μὲ πέτραις, μὲ λιθάρια,
μ' ἀτίμητα καὶ μ' ἀργυρᾶ, καὶ μὲ μαργαριτάρια.—

Πολὺς λαὸς κὴ ἀρίθμητος 'πάει τὴν κορασίδα,
καὶ 'ς τὸ σοφρὰ τοῦ πηγαδιού τὴ 'δέσαν μ' ἀλυσίδα.
κὴ ὁ "Αἰ-Γηῶργις τῶμαθε, καὶ πᾶ νὰ ἴ τὴ γλυτώση,
κὴ ἀπ' τὸν πικρὸν θάνατο νὰ ἴ τὴν ἐλευθέρωση·
ὅταν εὐγῆκε τὸ θηριὸ ῥήχνει καὶ τὸ σκοτώνει,
τὴν κορασίδα ἀρπάξε τοῦ βασιλεῖᾶ τὴν 'πγαίνει.

—Χάρει τὴ θυγατέρα σου, χάρει καὶ τὴ ζωὴ σου,
χάρει καὶ τὴν κωρόνα σου 'πῶχεις 'ς τὴν κεφαλὴ σου·
—'Πᾶρε τὴ θυγατέρα μου, 'πᾶρε καὶ τὴ ζωὴ μου,
'πᾶρε καὶ τὴν κωρόνα μου, 'πῶχω 'ς τὴν κεφαλὴ μου.
Ἰεῖᾶ 'πές μου, 'πές μου ἀφέντη μου, πῶς λένε τῶνομά σου,
νὰ κάμω ἓνα χάρισμα νὰ 'μοιάζει τσ' ἀφεντιᾶς σου.—

—Μὲ λέν Γεώργιο στρατηγὸν ἀπ' τὴν Καπαδοκία,
κὴ ἂν θές νὰ δώσης χάρισμα φτειάσε μιὰν ἐκκλησία.
καὶ μέσ' 'ς τὴ μέση τσ' ἐκκλησιᾶς φτειάσ' ἓνα καθαλλάρι,
ἀρματωμένο μὲ σπαθί, καὶ μὲ χρυσὸ κοντάρι.—

ΤΜΗΜΑ Γ'.

Ο ἰ κ ι α κ ᾶ.

19.

'Η πιστὴ σύζυγος.

Καλότυχά μ' ἐσεῖς βουνά, καλότυχοι σεῖς κάμποι,
'ποῦ Χάρο δὲν 'παντέχετε, Χάρο δὲν καρτερεῖτε,
μόν' χαίρεστε τὴν ἄνοιξι, τῶμορφο καλοκαῖρι,
'ποῦ λουλουδίζουν τὰ βουνά, καὶ πρασινίζουν κάμποι!
'βγαίνουν οἱ Βλάχοι 'ς τὰ βουνά, λαλῶντας τὴ φλογέρα,

Ἐβαίνουν καὶ τὰ βλαχόπουλα, βγαίνουν κὴ βλαχοπούλαις
βγῆκε κ' ἡ Παναγιώταινα νὰ ἔβρῃ τὸν Παναγιώτη
στάνη ἔς στάνη περβατεῖ, κοπάδι ἔς κοπάδι.

—Μὴν εἶδετε τὸν ἄδρα μου, τὸν ἀγαπητικό μου;—

—Ἐμεῖς κὴ ἀνεί τὸν εἶδαμε, κἀνεί δὲν τὸ γνωρίζει.

Ἰεῖα ἔπες μας τὰ σουσούμια του, σουσούμια τοῦ κορμιοῦ του.—

Ἦταν ἕψηλός, ἦταν λιγνός, ἦταν καὶ ξανθομάλλης,
καὶ ἔς τὸ δεξί του δάχτυλο ἔφοροῦσε δαχτυλίδι.—

—
20.

Ἡ ἀκαμάτρα.

Ἄντρας μοῦφερε λινάρι—ἔπ' ἀστραπή νὰ Ν τὸν ἐπάρη.
πῶς δὲ μοῦφερ' ἕνα ἕψηρι—πάρη μοῦφερε λινάρι;
ποιὰ καϊμένη νὰ θρομπιάζη—καὶ νὰ μὴν ἀναστενάζη;
ποιὰ νὰ κάθεται ὅλη νύχτα—νὰ στραβόνειτ' ἀπ' τὴ νῆστα;
τὴ Δευτέρα δευτεριάζω—καὶ τὴν Τρίτη δὲν ἀδειάζω,
τὴν Τετράδι φτειάνω πῆταις—καὶ τὴν Πέμπτη τηγανίταις,
τὴν Παρασκευὴ ξυπνάω—δίπλαις φτειάνω ἵὰ νὰ φάω
τὸ Σαββάτο ἔπα νὰ πλύνω—τὸν παλησοσῆγιά μ' ἀφίνω.
καὶ τὴν Κεριακὴ ἔπου ἔσκόθκα—τὴ ροκοῦλα μ' ἀμπρακώθηκα.

—
21.

Ἡ ἄρρωστη γραῖα.

Μία γρηῖα ἔς τὰ γερατεῖα—εἶχε πόνους κὴ ἄρρωστία.
τρέχει, κράζει τὸ ἵατρο—νὰ Ν τὸ εἶπῃ τὸ ἵατρικό.
—Ἐχει γρηῖα μ' κὴ ἀναστενάξεις—κὴ ὅλο τὸ ἵατρο φωνάζεις;
—Ἐχ' ἀναφαγιά μεγάλη—καὶ σκοτοῦρα ἔς τὸ κεφάλι,
σήμερα δὲν ἔφαγ' ἄλλο—παρ' ἕνα μῆρ' ἀπ' τὸ γάλλο,
τὴ φτεροῦγα καὶ τὸ πέτο—κ' ἔξ ἀπλάδαινες μπουρδέτο,
καὶ τὸ βράδυ θὰ δειπνήσω—ἐν ἀρνάκι ποῦ θὰ ἕψῃσω.
Κὴ ὁ ἵατρος ἀνατρομάζει—καὶ τὸ Κύριε ἔλέησο κράζει.
—Φέρτε τση κουκιὰ βρασμένα—μὴ Ν πεινάσ' καὶ φάει κ' ἐμένα.
(ἀκολουθεῖ).